סולל הדרך להתגלות



אישים ושלוחים

מאת: דוב לבנון

הרה"ח ר' משה סלונים ע"ה, היה חסיד בעל מעוף, פורץ דרך שחשב תמיד כמה צעדים קדימה. הוא הקים שורה של מוסדות בארץ הקודש, ולאחר שנאלץ לעזוב את הארץ ועבר לשכונת המלך - המשיך לסלול את הדרך לגאולה בשליחות הרבי. לא פלא שכאשר הוקם "בית משיח" ר' משה היה שם, להעביר את האמונה הלוהטת שבלבו, אל דפי העיתון, ולהחיות את אנ"ש בתקופה שלאחר ג' תמוז • סיפור חייו של איש שכולו אמונה



החסיד ר' **משה סלונים** נולד בירושלים לאביו החסיד ר' עזריאל זעליג יו"ר כולל חב"ד. האב, שהיה מחשובי עסקני חב"ד בארץ הקודש, היה גם חסיד פנימי ועובד. שנים אחר כך סיפר ר' משה כיצד נחקקו בזכרונו לילות השבת בבית הכנסת חב"ד בירושלים, כאשר ציבור המתפללים כבר עזב מזמן את בית הכנסת לסעודת שבת, ורק אביו עומד מאחורי עמוד התפילה ומתפלל בדביקות.

עודו ילד צעיר לימים, נשלח ללמוד בישיבת 'אחי תמימים' בתל אביב, עקב חסרונה של ישיבה חב"דית בירושלים. לאחר מכן, עבר ללמוד בישיבת תומכי תמימים בלוד.

שנה תמימה אצל הרבי

במשך שנים נכסף לזכות ולנסוע לבית חיינו, אך הקשיים באותם הימים כמעט ולא איפשרו נסיעתו של בחור. רק בשלהי תשי"ט זכה להגיע בפעם הראשונה לבית חיינו, כשהוא עתיד לחזור לאחר מספר חודשים, בהתאם לסיכום עם הצבא.

כאשר היה שז"ר ביחידות בכסלו תש"כ, ביקש ממנו הרבי להשתדל להאריך את שהותו של משה, כשהרבי מקבל על עצמו את האחריות כי הוא יחזור אחרי החגים. בעקבות השתדלותו של שז"ר, זכה להאריך את שהותו ב־770 ללמעלה משנה, והיה למעשה אחד התמימים הראשונים מארץ הקודש שזכה לשנה תמימה ב־770. כאשר רצה להאריך עוד את שהותו, מנע זאת מי שלקח את האחריות שיחזור...

כאשר חזר ארצה בחורף תשכ"א,

לאיזה קבוצה ברצונך להשתייך?

בשבועות האחרונים לחייו השאיר ר' משה במערכת בית משיח סדרת כתבות שנגעה כמובן בהתקשרות לרבי מלך המשיח בדורנו. בהשגחה פרטית, בשבוע בו נפטר, הודפסה בבית משיח הכתבה השניה בסידרה, והיא מסתיימת בשורות הבאות, שורות שכה מאפיינות את האיש משה ואת האמונה המוחלטת שלו ברבי:

"כולנו נמצאים כעת בניסיון קשה. כדי לדעת נאמנה מה עלינו לעשות בעת הזאת, כאשר יש בלבול הדעת, הרי בראש ובראשונה עלינו לקיים את האמרה הידועה "האלטען זיך בא דער קליאמקע", ואזי בודאי נכוון לאמת. מה זה ה"קליאמקע" כיום? שיחותיו הק' של הרבי מלך המשיח לעולם ועד, שנאמרו בכמות עצומה, ודרכם נמצא בודאי את הדרך הנכונה.

אפשר ללמוד מדור המדבר שנכשל בחטא העגל עד כמה האמונה במשה צריכה להיות חזקה.

בטרם עלותו להר סיני הבטיח משה רבינו שהוא יחזור לאחר ארבעים יום. עברו ארבעים יום ומשה לא בא. לא רק שהוא לא בא, אלא הראו לעם ישראל כאילו מלאכים מובילים את מיטתו, השכל וההגיון אומר שמשה לא הצליח להגיע ביום הארבעים, ולא רק שלא הגיע אלא גם נסתלק רח"ל.

בשלב זה נחלקה אמונתם של עם ישראל לשלוש קבוצות:

א. קבוצה שהשכל וההגיון התגבר על האמונה בהבטחת משה, ולכן חפשו אלטרנטיבה אחרת עד שעשו את העגל.

ב. קבוצה שלא נכשלה ממש בעגל, אך גם להם היה ברור שגם אם משה יחזור, הרי ביום הארבעים הוא לא הגיע, כי עומדים כבר ביום הארבעים ואחד.

ג. קבוצה המורכבת משבט לוי, המאמינים במשה באמונה תמימה ופשוטה. להם ברור שמשה יגיע, ודווקא ביום הארבעים, בכלל לא מפריע להם שהשכל אומר שנמצאים כבר ביום הארבעים ואחד. בעיית השכל לא תופס אצלם מקום. הם מאמינים במשה באמונה פשוטה ותמימה ושום דבר לא יזיז אותם מאמונה זו.

לאיזה קבוצה ברצונך להשתייך???".

הגיע לישיבה משה אחר. בבחור הצעיר בערה אש התקשרות יוקדת.

מיד לאחר שבנה את ביתו, היה ברור לו כי הוא יוצא לשליחות. במשך שנות הנישואין הראשונות, נדדו בני הזוג בין בתי הספר של הרשת שהיו ממוקמים אז בערים נידחות. בסופו של דבר, התיישבו בכפר חב"ד, כשהוא ממשיך בעבודתו ברשת.

בהנהלת הרשת

בשלהי שנות הכ"ף, והוא מנהל בית הספר בכפר סבא, נרתם ר' משה לגבש את בתי הספר של הרשת למקשה אחת: כינס לעיתים מזומנות את המנהלים, ערך ימי עיון למורים בימי החופש, והחל ליצור תוכנית לימודים אחידה.

בהתחלה חילק את יומו בין הניהול שעליו קיבל משכורת, לבין העבודה בהנהלת הרשת שעבורה לא קיבל פרוטה, אך מהר מאד הבין כי העבודה בהנהלת הרשת היא כה רבה, והוא פרש מניהול בית הספר והתמסר לרשת.

ר' משה היה חלוץ בתחומים רבים. ביוזמתו, מינו את המפקח הראשון של הרשת. ביזמתו החלו מבצעי וכנסי י' שבט. ביוזמתו יצא לאור בטאון הרשת. וזאת מלבד פעילות שגרתית של הוספת שעות לימוד.

ההוצאות גברו, והכנסות מועטות. ר' משה כמעט ולא קיבל משכורת, אך למרות זאת, כאשר נפטר אביו ע"ה והוריש לו את דירתו בשיכון חב"ד בירושלים, מכר את הדירה ואת הכסף העביר ל'רשת', על מנת לכסות את החובות.

בשלב מסויים, החליטה הנהלת הרשת לשלחו לארצות הברית לגייס כספים. ר' משה התעקש לשלם על הכרטיס בעצמו, והסביר לזוגתו שתמהה על כך: אני נוסע לרבי – מן הראוי שאשלם בעצמי.

במהלך נסיעותיו הרבות, תמיד היה עימו הטייפ הקטן שלו, שבו היה מקליט לעצמו את כל התזכורות – מה עליו לעשות, עם מי עליו להיפגש וכדומה. מדי פעם, היה פונה ל'טייפ' באמצע הנסיעה ומקליט: "לעיין במאמר פלוני אשר מוקשה בו כך וכך"...

מדרשה ליהדות בכפר חב"ד

בין לבין, הוא היה קופץ למסור שיעורים במדרשה ליהדות בכפר חב"ד, בה למדו יהודים שרק עשו את צעדיהם הראשונים ביהדות, מספיק להכיר אותם אישית ולהזמינם לשולחן שבת.

ואיזה שולחן שבת זה היה! לעיתים התארחו בביתו עשרות יהודים, כאשר לרבים מהם שאלות רבות ביהדות. ר' משה היה משיב לכל אחד מהם בסבלנות ובנחת, כשהוא מתבל את דבריו במשלים מחיי היום יום.

ר' יצחק פיין, ממקורביו, סיפר כי אינו יכול לשכוח את השבת שבה חסר היה מקום לינה. לאחר התרוצצות, התארגנות וסידורים, מצאו כל האורחים מקום ללון, הן הגברים והן הנשים, כאשר ר' משה נעלם. רק מאוחר יותר התברר כי לא נותר לו מקום ללון, והוא הלך איפוא לישון על השולחן במשרד הרשת...

אה, וכמעט שכחנו – את הקמת המדרשה יזם הוא עצמו...

ר' משה יזם את הסמינריון הראשון שנערך בכפר חב"ד. למרות שידע היטב את תורת הנאום, סרב ליטול לעצמו את הכבוד. הוא לקח את האחריות הכספית, הסתובב כפועל שחור ודאג שהכל יהיה בסדר – והכבוד למרצים? שיהיה להם לבריאות, הוא פרגן להם זאת מכל הלב.

מיד לאחר כל שידור של הרבי, היה ר' משה יוצא מיד לבצע את ההוראות שאותם אמר הרבי, ואחר כך פונה למשרדי צא"ח על מנת לברר איך מעבירים את המסר לכל הארץ. כאשר דיבר הרבי על כתיבת ספר התורה של ילדי ישראל – יצאו מיד כל בני משפחת סלונים לאחת הערים הסמוכות על מנת לרשום ילדים.

ר' משה יזם את תערוכת החסידות שהביאה מבקרים לכפר חב"ד, ושיירת משאיות נושאות מוצגים מהתערוכה, שהגיעה גם לאלו שעדיין לא הגיעו לביקור זה. בראש השיירה שיצאה בי"א ניסן תשמ"ב, נסעה משאית עם תמונת הרבי מלך המשיח וכתר מלכות בראשה...

הקדים את זמנו...

לעיתים, הוא היה לא רק ראשוני אלא אף הקדים את זמנו. לקראת י"א ניסן תשמ"ג, הדפיס ר' משה חוברת חידושי תורה בהלכות מלך המשיח, כשבפתח הדבר נכתב במפורש כי החוברת מודפסת לזכותו של "כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א". לאחר ששלח זאת לרבי, הגיב הרבי בקצרה: "נתקבל ות"ח".

ר' משה החל לפרסם את החוברת, אולם כמו במקרים דומים לפניו, ולצערנו גם אחריו, הגיעו הברכיים הכושלות דווקא מתוככי אנ"ש. חסידים פנו לרבי לטעון כי החוברת תגרום לחב"ד נזק

וחילול השם שאי אפשר לתקנו. בעקבות כך הורה הרבי למנוע את הפצת החוברת.

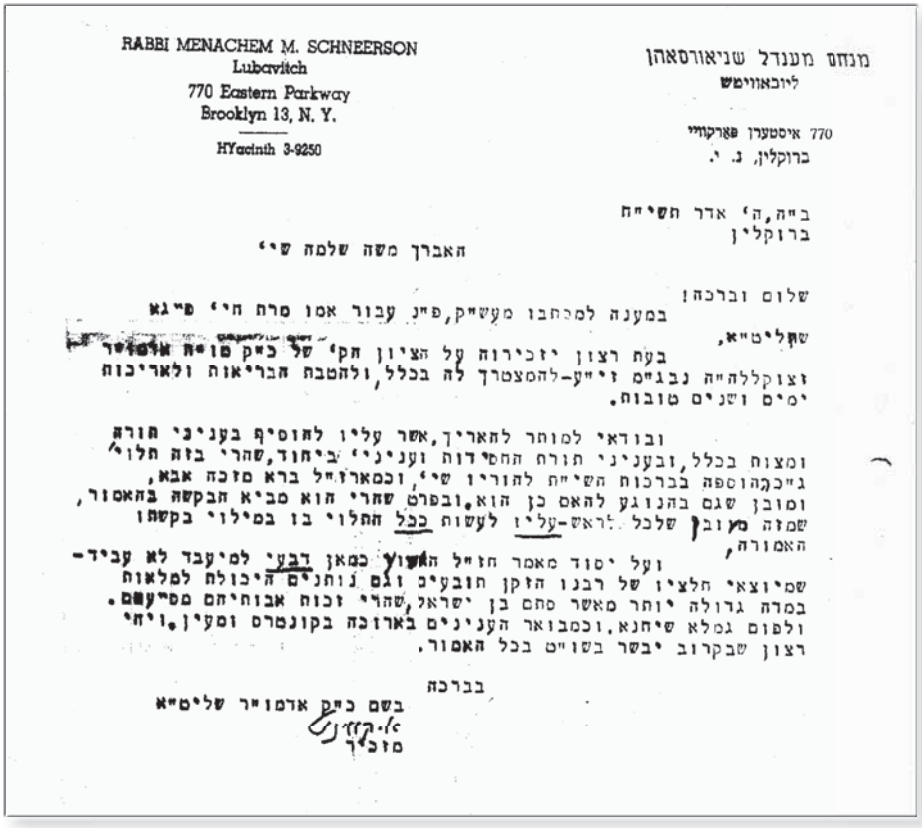
למרות כל עסקיו ועיסוקיו, כאשר היה פוגש אותו אי מי ושואלו שאלה כלשהי ביהדות, היה לו לפתע את כל הזמן וכל הסבלנות שבעולם על מנת לקרב את אותו יהודי.

התשובה של הרבי שאומרת הכל

בשנת תשמ"ו, נאלץ ר' משה לעזוב את ארץ הקודש מחמת החובות העצומים אליהם נקלע בעקבות פעילותו ברשת, והוא עבר לארצות הברית. המעבר לא היה קל לו, ובלב שבור כתב את מצב רוחו העגום אל הרבי מלך המשיח. התשובה של הרבי אליו, טובה יותר מכל התיאורים וכל הכתבות:

" . . **לולא הוא** היחיד **ממש, היה קורה להרשת** ר"ל – **מה שקרה** למאות **ביהכ"נ החב"דים שהיו בת"א וירות"ו לכולל חב"ד, לאגו"ח בארה"ק וכו'.**

ואנשי חב"ד שי' ורבניהם שי' בראשם שבאה"ק לא החליטו עדיין שאפשר טבעי אז זיי זאלן א קרעכץ טאן ע"ז [= שיעשו אנחה על זה]".



RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
Lubavitch
770 Eastern Parkway
Brooklyn 13, N. Y.
HYacinth 3-9250

מנחם מענדל שניאורסאהן
ליובאוויטש
770 איסטערן פארקווי
ברוקלין, נ. י.

ב"ה, ה' אדר תשי"ח
ברוקלין

האברך משה שלמה שי'

שלום וברכה!
במענה למכתבו מעש"ק, פ"ן עבור אמו מרת חי' מ"ג
שתליט"א,
בעת רצון יזכירוה על הציון תק' של כ"ק מו"ח אדמו"ר
זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע – להמצטרך לה בכלל, ולהטבת הבריאות ולאריכות
ימים ושנים טובות.

ובודאי למותר להאריך, אשר עליו לחוסיף בענייני תורה
ומצות בכלל, ובענייני תורת החסידות וענייני ביהוד, שהרי בזה תלוי'
גי"כ הוספה בברכות השי"ת להוריו שי', וכמארז"ל ברא מזכה אבא,
ומובן שגם בהנוגע להאם כן הוא, ובפרט שהרי הוא סביא הבקשה בהאסור,
שמזה מובן שלכל לראש-עליו לעשות ככל החלוי בו במילוי בקשתו
האמורה,

ועל יסוד מאמר חז"ל האשוע כמאן דבעי למיעבד לא עכיד-
שמיוצאי חלציו של רבנו הזקן חובעים וגם נותנים היכולת למלאות
במדה גדולה יותר מאשר סתם בן ישראל, שהרי זכות אבותיהם מסייעם.
ולפום גמלא שיחנא, וכמבואר הענינים בארוכה בקונטרס וסעיף, ויחי
רצון שבקרוב יבשר בשו"ט בכל האמור.

בברכה
בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א
מזכיר

"מיוצאי חלציו של רבנו הזקן תובעים וגם נותנים היכולת למלאות במידה גדולה יותר מאשר סתם בן ישראל"

ר' משה חוזר לישיבה

בהגעתו לארצות הברית, נפתח פרק חדש בחייו. הוא מצא עצמו לפתע ללא העסקנות הקבועה והמוכרת לו היטב. הוא ישב בכל יום בזאל ב־770, למד חסידות והתפלל במשך שעות. עד מהרה 'נדבקו' אליו התמימים, שחשו כי מה'אורח' מארץ הקודש ניתן ללמוד התקשרות אמיתית מהי.

למרות פער השנים ביניהם, הוא והתמימים הסתדרו היטב. הוא נסע למבצעים עם התמימים, כשהוא מנצל את הנסיעה לחקור את הבחור מה למד, ומה שלום כולם בישיבה.

בי"ט כסלו תשמ"ז, תבע הרבי בהתוועדות את הקמת בתי חב"ד. מיד לאחר שיצא הרבי, התיישבו חסידים להתוועד. "מתי אתה מקים בית חב"ד?!" פנה ר' משה סלונים לר' שרגא זלמנוב בתביעה. שבוע לאחר מכן, צעדו ר' שרגא זלמנוב ור' יהודה פרידמן את כל הדרך הארוכה מקווינס ל־770, בחזור מבית חב"ד חדש שהוקם. את ר' יהודה פרידמן עצמו עודד ר' משה להקים בית חב"ד בקנרסי שבברוקלין.

גם כאן היה הוא ראשוני. בחושיו המחודדים קלט כי 'ליד הים יבש', וכי השלוחים יוצאים בעיקר למקומות המרוחקים, והשכונות הסמוכות לבית חיינו נשארות ריקות.

לפני שר' זלמן ליברוב יצא – בעידודו של ר' משה כמובן – לשליחות בפלאטבוש, ארגן ר' משה "יום שכולו פלאטבוש". במשך אותו יום הגיעו אוטובוסים מלאים בתמימים, שהתפרסו מהבוקר עד הערב לביקורי בית בשכונה. כך נסללה הדרך להקמת בית חב"ד המקומי.

אגב, קודם לשליחות קדמו דיונים ארוכים במשרדי צא"ח, מכתבים הלוך ושוב לרבי, עד שצא"ח טענו כי אין שליח מתאים. כששמע זאת ר' משה הציע מיד את עצמו כשליח למקום – למרות שגילו של שליח מתחיל ממוצע היה פחות מחצי מגילו באותה תקופה...

הוא היה כה קשור לבתי חב"ד אלו, עד שאת שמחות ה'וארט' של ילדיו, ערך בבתי חב"ד בקווינס ובקנרסי.

בחורף תשמ"ז, מונה למנהל ה'חדר' במוריסטון, ולאחר מכן עבר לכהן פאר כמשפיע ב'ליובאוויטשער ישיבה' שבאושן פארקווי. התפקיד החדש התאים ככפפה ליד לחסיד החדשן, והוא הגה מיידית רעיונות כיצד להגביר את החיות החסידית בישיבה. לפתע החלו לצאת בישיבה עלונים מיוחדים, מבצעים חדשים וכדומה.

הוא נלחם על כל בחור, גם אם ההנהלה כבר סירבה להחזיקו. התלמידים ראו בו גם אבא וגם אמא – ניתן היה לדבר איתו על הכל. הוא ייסד בישיבה התוועדות קבועה בכל ליל שישי, והשתדל להגיע אליה בעצמו בכל פעם, גם אם היה עייף וסחוט. הוא ידע היטב עם מי צריך לדבר בנחת, וממי יש לתבוע בתוקף. כולם חיבבו אותו.

ההתוועדויות שלו היו לשם דבר גם ב'אהלי תורה'. כאשר היה מגיע להתוועד עם הבחורים, החדיר בהם התקשרות, רבי ומשיח. לאחר ההתוועדויות היו בחורים יושבים וחוזרים לעצמם על ההתוועדויות המסקרנות והמעוררת.

בשליחות הרבי לרוסיה

בתש"נ, נפתח פרק חדש בחייו של ר' משה. כמסופר לעיל, כבר הציע ר' משה את עצמו כשליח לשכונת פלאטבוש, אבל אז הגיעה הוראה מפתיעה מהרבי: לנסוע לרוסיה. ר' משה עזב את כל תוכניותיו, והחל ללמוד רוסית...

כאשר הגיע לרוסיה, גילה מדינה שעדיין לא התאוששה מההלם שספגה בעקבות הודעתו של גורבאצ'וב. היתה זו משימה כמעט בלתי אפשרית לשכנע יהודי רוסי כי הקומוניזם כבר אינו, ולא יחזור בימים הקרובים וידרוס מחדש כל סימן יהודי. אם עד עתה היה הוא הראשוני בכל תחום, הרי שכעת היה עליו לשחזר היסטוריה יהודית חבויה בת מאות שנים.

כדי לחיות במקום כזה, הדבר הראשון הוא לשמור על קשר עם בית חיינו. מיד עם הגעתו החל להדפיס ברוסיה חוברת בשם 'בית חיינו', שכללה תקציר מהתוועדויות הרבי בשבת שקדמה לה.

כינוס שלוחים היסטורי במוסקבה

בי' שבט תש"נ – היסטוריה במוסקבה – שישים ושתיים שנה לאחר שהרבי מליובאוויטש עזב את 'המדינה ההיא', נשמעו דבריו של הרבי מליובאוויטש בשידור חי שהועבר עד למוסקבה – כמובן בארגונו הנמרץ של ר' משה.

באמצע השידור, ניתר לפתע ר' משה ממקומו כנשוך נחש. כולם התבוננו בו מופתעים, ור' משה הסביר: "לפני השידור הודעתי לרבי על השידור למוסקבה וביקשתי ברכה. שמעתם מה שהרבי אמר?" הפנים המופתעות שהביטו בו עדיין שידרו חוסר הבנה, ור' משה חזר על המשפט של הרבי שאליו לא שמו לב: "**למרבה הפלא נקרא שמו של המאמר על שם עיר הבירה של אומות העולם – וידעת מוסקבה**". הרבי רוצה להודיע לנו שהוא שבע רצון מכך שאנו שומעים אותו – אחרת למה הזכיר לפתע את מקום אמירת המאמר?

יום למחרת השידור, כבר היה עסוק מוחו של ר' משה במבצע חדש: כינוס שלוחים ראשון בברית המועצות. היכן? לא בבית הכנסת או בבית הספר – הכינוס לדידו של ר' משה חייב להיערך באולם ממשלתי עם אישור...

נדו לו בראשם: "ר' משה, אתה במוסקבה. לא בניו יורק!"... ר' משה לא שם לב לכל הדיבורים האלו. באמצעות ידיד היודע את שפת המדינה, השיג רשיון לערוך את הכנס ב... דום פיונערין 1 [המועדון מספר 1 של הנוער הקומוניסטי במוסקבה]...

ביום ג' פרשת פקודי, כ"ו אדר תש"נ, ניתן היה לחוש את משק כנפי ההיסטוריה. כינוס-שלוחי-הרבי-בברית-המועצות. חמשת המילים שנראו כה בלתי אפשריות, הפכו לפתע למציאות. השלוחים הנרגשים, קיבלו תיק המכיל את תוכנית האירוע, והתיישבו לשמוע את הנאומים.

ההפתעה הגדולה שעבורה השתדל ר' משה הגיעה לקראת הסוף:

בישיבת הסיום הופיעו שני נציגי השלטון הרוסי. אם לא די בכך שנציגיו של השלטון הגיעו לכינוס של התנועה שהם כה רדפו, הרי שהנאום אותו נשא מר לייביטש צרניצוב, מנהל המחלקה היהודית במשרד הדתות הרוסי, היה ההוכחה המובהקת למהפכה היהודית שמתחילה להתרחש ברוסיה. קראו בעצמכם את הנאום שכל מילה בו יותר מדהימה מהשניה:

"תנועת ליובאוויטש, היא תנועה חיה וערה המוכיחה את דרכיכם ותרבותכם הנצחית ואנו גאים בכם. אנו ערים לשיטה שנהגה זה שבעים שנה במדינה זו, לפיה לא ניתנה אפשרות ביטוי לדתכם. אך אני מבטיחכם שמכאן ואילך כל האפשרויות פתוחות לפניכם. אני שמח להודיעכם שזה עתה נתקבל האישור לבנות בעירכם ליובאוויטש, כפי רצונכם וללא כל הגבלה. לרגל יום ההולדת של הרבי, אנו מאחלים לו בריאות והצלחה בשם ממשלת ברית המועצות".

במשך הקיץ שלאחר מכן, 'חרש' ר' משה את רוסיה לאורכה ולרוחבה, כשהוא עובר בעשרות עיירות קטנות, שבהם השתדל להקים קייטנות יהדות עבור הילדים, או סמינריונים עבור הנוער.

אחד הסיפורים שכה משקפים את דמותו של ר' משה, התרחשו בקיץ תנש"א. ר' משה שארגן קייטנות בכל רחבי רוסיה, סגר על קייטנות בכל רחבי רוסיה, ועבורם הוא היה צריך מדריכים. המדריכים היו אמורים להגיע מניו יורק.

הבטיחו לר' משה כספים עבור כרטיסים לבחורים, אך הכסף בושש מלהגיע. ר' משה ביקש מהבחורים שיקנו את הכרטיסים על חשבונם והוא יחזיר להם את הכסף לאחר מכן. אך מילא הכסף: אין ויזות!

יום הטיסה הגיע, והויזות עדיין לא סודרו. ר' משה לוקח את הבחורים ויוצא לשדה התעופה. הבחורים, נפעמים ממידת הבטחון שלו, עושים כל אשר הורה להם ומעלים את הכבודה שכללה עשרות מזוודות למטוס. רק לאחר שכולם היו על המטוס, גילה מישהו מאנשי הבטחון כי לקבוצת נוסעים אין ויזות ודרש להורידם. כשהתברר גודל הכבודה והעיכוב העצום שזה יגרום למטוס, ויתרו אנשי הביטחון על דרישתם.

רק לאחר שהמטוס המריא, שלח ר' משה פקס לאחת האחראיות בנמל התעופה במוסקבה. היא התערבה ודאגה לשחרר את כל הבחורים מיידית מהשדה. ביום חמישי, יום פתיחת הקייטנות, היו כל המדריכים במקומותיהם...

איך לפרסם את זהות הגואל?

אך גולת הכותרת של פעולותיו של ר' משה, היתה ללא ספק, התקופה הרביעית – התקופה בה פעל בכל כוחותיו למען פירסום שמו של משיח לכל באי עולם.

מהימים הראשונים של גילויי נ"א-נ"ב, ועד ליומו האחרון, במוחו של ר' משה ניקרה שאלה אחת ויחידה: איך לפרסם את זהות הגואל לכל יהודי?

לא נרחיב במסגרת מצומצמת זו בכל פעולותיו של ר' משה למען פירסום משיח, שכן בחסיד חלוץ עסקינן, נתמקד בתחום בו לא היו לו מתחרים רבים – עידוד אנ"ש לצאת ולפרסם.

כבר בתשנ"ב, עוד בטרם זכינו לעידודי ה'יחי' הנמרצים במרפסת, כתב ר' משה מכתב לאחיו החסידים, ובו הוא קובל על כך שהשטן החליט לנסות בכל כוחו להפריד בין הדבקים, והצליח לחלק את חב"ד בין השפויים, אלו שרגליהם על הקרקע ועיקר דאגתם לתקציב למוסדות, לבלתי שפויים, אלו שכל מילה של הרבי אצלם היא כפשוטו.

ר' משה תבע 'אי שפיות', והיה הסמל לאי השפיות שאותה תבע. התבטלות לכל מילה של הרבי, והליכה עד הסוף ולא משנים הקשיים עבור כל ענין שלו.

במכתב כאוב אותו כתב ר' משה לר'

אברהם קארף לקראת י"א ניסן תשנ"ג, ובו תבע ממנו אשר זקני החסידים יתאספו בכ"ח ניסן באותה השנה לדון מה צריך לעשות בשביל לזרז את התגלותו של הרבי, הזכיר לו ר' משה, כי גם משה רבינו שלח שלוחים, "קרואי מועד אנשי שם". אולם כאשר השלוחים נשלחו לשליחות שהיא לכאורה היפך ענינם, הרי שהם הגיעו למסקנה ההפוכה – לא זה מה שמשה רוצה.

"היה שם פיקח אחד", (כי ברגעים כאלה אין הרבה פקחים, יש רק אחד...) שצעק: "אין לנו אלא דברי בן עמרם, ובאם יגיד לנו לעלות בסולמות לשמיים עלה נעלה!". וכל ה'דור דעה' הלך אחרי המרגלים ולא האזין למקושר היחיד...

מפיח רוח חיים באנ"ש, במאמריו ב"בית משיח"

בשנה האחרונה לחייו, כתב ר' משה מאמרים כמעט באופן שבועי ב'בית משיח' – עוד אחד מהפרוייקטים שבהקמתם וביזמתם היה הוא מעורב.

במאמריו, חיזק ר' משה ברכים כושלות, עודד את אחיו החסידים ועורר את האמונה הוא הגביר את העוצמה הפנימית בתביעתו: "לא להתפעל מהמלעיגים למיניהם הלועגים לעקשנות, לא להתפעל גם משכל הבנוי על הגיון חסידי המפריע לעקשנות" – כשהעקשנות היא כמובן, העקשנות להביא משיח, כפי שתבע הרבי בשיחה הידועה מכ"ח ניסן תנש"א.

לא קל היה להוציא את ר' משה מגדרו, אולם תשרי תשנ"ו, התשרי האחרון בו זכה להיות אצל הרבי כשהוא עצמו בגוף גשמי, הוציא אותו מכליו מרוב התפעלות. את רשמיו כתב ל'בית משיח' כשהוא נסער ונרגש:

נקודה נוספת במאמר מגדירה את תפקידם של חיילי בית דוד בערב הגאולה ממש. להלחם עם אלה "המנגדים ומחרפים את עקבות משיחך", ולא רק את "עקבות" משיחך, אלא "מנגדים" למשיח בעצמו... כיצד באמת לוחמים חיילי בית דוד באלו ש"חרפו עקבות משיחך"?

כדאי היה להציץ לתוך חייהם מפעליהם ופעולותיהם של חיילי בית דוד בתקופה הכי האחרונה כדי ללמוד מהם איך באמת מנהלים מלחמה כזו. השנה בחודש תשרי ניתנה לי אפשרות כזו, כאשר הגיעו לכאן מעל 300 בחורי חמד חיילים נאמנים למלך המשיח. חיילים נאמנים אלו הדביקו את כולנו באמונה ובתחושה שמלך המשיח נמצא בתוכנו וכל רגע יתגלה בכל פארו והדרו.

אם חיילים נאמנים אלה, פעלו ענווה במשה רבינו כאשר ראה כיצד הם פועלים, כמובא במאמר, ברור כיצד עלינו להתייחס אליהם. מספיק אם נתאר כאן איך עבר חודש תשרי בבית חיינו. בו הוכיחו חיילי בית דוד את שליטתם המלאה במילוי רצונו של מלכנו משיחנו.

הרבי הטיל את כל המערכה נגד "חרפו עקבות משיחך" על התמימים חיילי בית דוד. מופלא לראותם בפעולותם, ממש לא יאומן.

אין לנו אלא דברי בן עמרם. מדרך פעולותם ניכר שהרבי מכוונם. הם פועלים ללא מחלוקת וכל הישגיהם אך ורק בקו החיוב עם הרבה אור והרבה אהבה. מה אפשר ללמוד כיצד אפשר לנהל מאבק ועוד מאבק עם אלה ש"חרפו עקבות משיחך", ובכל זאת יתנהל הדבר בדרכי נעם ובדרכי שלום ללא כל הסממנים השליליים המתלווים למאבק. בדרך מאבקם מקיימים הם מצד אחד "ואל יבוש בפני המלעיגים", ומצד שני "האמת והשלום אהבו".

הצצה קלה על מה שנעשה כאן בחודש תשרי גילה טפח מצורת ההתארגנות והפעילות של חיילי בית דוד. הם הצטיינו בכל התחומים. ובסגנון חסידי – הם השלימו את כל המבנה שממנו מורכבת 10 הספירות חב"ד חג"ת נהי"ם.

חב"ד – לימוד נגלה וחסידות בעיון, ולימוד בשורת הגאולה.

חג"ת – התוועדויות, הנהגה חסידית, התקשרות, להיות עם הרבי.

נהי"ם – מבצעים, הפצת בשורת הגאולה, אירוח ואש"ל, אירגון.

עוד לא היה מראה כזה. יושבים יום יום מעל 300 בחורים אורחים לא מקומיים ולומדים נגלה וחסידות ביום ובלילה. עוד לא היה מראה כזה של לימוד ושקידה כזו. התלמידים שמעו שיעורים בתורת הרבי. הספיקו ללמוד הרבה חומר. המעניין שבכל זה שאת כל זה ארגנו הבחורים בעצמם, את כל השיעורים ואת כל ההשגחות.

מעניין מה היה אומר ר' משה אם היה זוכה לראות קול המון רוגשים בבית קדשי הקדשים בתשרי תשע"ד, כאשר אלפים רבים של תמימים, הילדים של הרבי שאותם כה אהב, מלאו את היכל קדשו כמעט בכל רגע נתון.

כשהוא אפוף בשלהבת להב של אהבה לרבי ופרסום דבר נבואתו לכל באי עולם, יצאה נשמתו בטהרה ביום כ"ג חשון תשנ"ו.



ר' משה נואם בכינוס ב-770